

[Ante Raos: Trebalo mi je četiri godine da prihvatim da sam invalid](#)

Napisala/o Ružica Jakšić | Ponedjeljak, 30/11/2009 | (0) [Komentari](#)

Poveznice: [ljudi](#) | [more](#) | [dalmacija](#) | [dana](#) | [posao](#) | [kada](#) | [a](#)

Kako bi samo lijepo bilo živjeti u državi koja svakog svojeg građanina cijeni jednako, koja svakom iste prilike pruža, u kojoj ravnopravnost nije tek floskula. Borbu za takav cilj kao zastavu nosi Imoćanin Ante Raos već godinama, predsjednik Mreže udruga osoba s invaliditetom Dalmacije. On sanja o danu kada će osobe s invaliditetom biti aktivno uključene u baš svaki aspekt društva i života u zajednici. Upravo stoga, trudi se sa svojim kolegama entuzijastima ući, kako kaže, u baš svaku kuću, u svako selo u Dalmaciji, kako bi sve one koji se zbog svojih tegoba, deformacija, bolesti skrivaju i od svijeta i od samih sebe, uputio u njihova prava, kako bi im pomogao ublažiti njihove tegobe. Zahvaljujem Bogu što mi je omogućio da kao invalid hodam s ponosom i radošću - kazuje Raos, priznajući da mu je i samom trebalo četiri godine da prihvati sebe kao 100-postotnog invalida. Kao dvadeset jednogodišnji je mladić skočio u more i ozlijedio leđnu moždinu. Skočio je na istom mjestu, kaže, tko zna koliko stotina puta, ali tog dana je bilo ili preplitko ili nezgodno ili... Živi se djelom, a ne pričom

Tek sam devedesetih doznao da mi se moglo pomoći jer je moždina bila priklještena, a ne oštećena, kod nas nije bilo magnetske rezonancije, u Austriji, primjerice, u svakom većem selu sam mogao obaviti to snimanje za 200 ondašnjih maraka – kazuje nam Ante, dodajući kako nakon saznanja nije bio ni bijesan ni ljut: Život ne mogu vratiti, na meni je bilo hoću li ići dalje ili upirati prstom tko je kriv, odlučio sam se na ovo prvo. Invalidnost mu je, kaže, donijela nadahnuće, mnogo toga mu je dala, postao je drukčiji – sada, priznaje, vidi stvari koje kao zdrav mladić nije ni primjećivao. Treba ljudima mnogo vremena da prihvate svoju invalidnost, ali pitanje “Zašto baš ja?” s vremenom postaje “Zašto ne ja?”. Živi se djelom, a ne pričom! Kada primijetite drugog čovjeka i shvatite kako se on osjeća, to vam nitko ne može platiti. Pokušala je Udruga osoba s invaliditetom ustavnom tužbom oboriti Zakon o kategorizaciji tjelesnih oštećenja, jer drže neustavnom kategorizaciju po kojoj invalid s amputiranom potkoljenicom, ako je “civil”, ima invaliditet od 50 posto, a ako je stradao u Domovinskom ratu, ta je brojka 70 posto, amputirci natkoljenice iz Domovinskog rata su 100-postotni invalidi, a oni civilni tek 80-postotni. Na taj se način ljudi dijele, ja sam, primjerice, 100-postotni invalid, ali ne mogu se usporediti s onim koji je potpuno nepokretan - kazuje Raos, dodajući da bi društvo trebalo najviše brinuti o onima koji nisu u stanju živjeti sami. Upravo takvima je najteže. No, jedan dio problema, iskren je predsjednik Mreže udruga, jest i na samim osobama s invaliditetom. Velik dio nas razmišlja na način “daj mi moju socijalu, pa što bude”, no nije to dobar put, premda ti daje kakvu-takvu sigurnost, moramo se pokrenuti, zadobiti povjerenje sredine u kojoj živimo, pokazati ljudima da znamo i možemo - jasan je

šjor Ante. Veli kako je mnogo puta čuo da se invalidi boje potražiti posao jer bi tim činom izgubili prava na obiteljsku mirovinu. Trubim stalno, bolje je živjeti od svojeg rada, biti aktivnim članom zajednice, tako ćemo olakšati i sebi i obitelji i društvu u cjelini - zaključuje Raos.

[Kap za slap:dodjela drugog Oskara dobrote](#)

MilenaBudimir

Foto:JoškoPonoš

Izvor:[Slobodna Dalmacija](#)